buiten dienst

anarchistische krant • 15 april 2010 • nr. 04 • nederlandstalige versie

“Noch gehoorzamen, noch bevelen. Noch meester, noch slaaf; erbuiten!

GROTE VRAGEN

“Klootzak!” mompelde ze, en dan iets luider: “Gij laffe klootzak!” En ze meende het.

De personeelsverantwoordelijke knipoogde ongelovig. Okee. Misschien was ze niet de grootste enthousiastelinge op de arbeidsmarkt, ze had dit ook nooit beweerd. Ze had geen diploma’s om ergens een goedbetaalde, zogezegde ‘respectabele’ baan te pakken te krijgen. En van de wereld had ze ook niet veel gezien. Haar kleine wereld had tenslotte alles van haar opgeëist, had er haar volledig ingezogen. En ja, af en toe, als ze er gewoon niet meer tegen kon, als ze wou vergeten wat haar zo pijnigde, dan dronk ze te veel en werd ze soms zo verschrikkelijk woedend. Ze was daar niet trots op, echt niet. Het maakte haar kapot, ze wist het...Maar komaan, zonder te zeveren, was dit misschien reden genoeg voor al de vernederingen, de ontberingen? Was dit misschien het leven waarvan zij gedroomd had? Was dit überhaupt leven? Eigenlijk dacht ze dat ze het toch al lang was kwijt geraakt. Langzaam, maar toch. Zoals zand dat tussen je vingers doorloopt. Korrel na korrel. De leraren die haar uitscholden, haar een onmogelijke droomster noemden. De eerste vlinders: de verwachtingen, de hoop, het zweven in de wolken. Tot haar duidelijk gemaakt werd dat het leven geen romance was en; “als we het daar dan toch over hebben’’, riep hij, “weet gij waar mijn verdomde broek is?” Soit. Zo snel zou ze het niet opgeven. Verhuizen. De drukte van een grootstad. De anonimiteit. Dan een ontmoeting. Vluchtig, maar intens. Een beetje wederzijdse warmte. Een beetje minder eenzaamheid voor het moment. Tot haar menstruatie de eerste keer uitbleef. Wat nu?! Dat kon toch niet! Zij moeder? Nooit! Zeker niet nu, zeker niet zo! Ten slotte een duidelijke beslissing toch altijd opzij geschoven. Tot dat klein wezentje opeens uit haar buik wou komen. Een nieuw leven in de oude wereld. Reorganiseren. Een plaats voor de kleine zoeken, hen erdoor krijgen, geld verdienen. En de baas was weeral slecht gehumeurd. “Ik betaal u niet om niks te doen en te babbelen.” Urenlang aan de kassa’s zitten: “goeiedag, dank u, alstublieft, goeiedag.” Voor een glimlach was het net niet meer voldoende. Terwijl buiten de zon scheen. Warm en zacht. Terwijl de maanden en jaren haar voorbij kropen. Dan naar huis. Moe, zo moe. En de afwas hoopte zich op in de keuken. Morgen, morgen. Vandaag kon ze net nog iets eten, de kleine naar bed brengen, voor de volgende dag de kleren klaar leggen en het eten voorbereiden. Dan zelf onder de dekens kruipen. Een boek, hoe lang was dit al geleden. Maar ze was zelfs te moe om de ogen open te houden, half slapend, met het hoofd nog altijd ergens tussen bergen van onbetaalde rekeningen. Hoe alleen ze zich soms voelde, zo verdomd alleen...Ze wilde dit allemaal niet meer! De constante vernederingen...het kapotte zelfbeeld. Ze wilde niet meer alles opkroppen, knikken, jajaja. Het verpletterde haar, het ontnam haar de kracht recht te krabbelen, naar perspektieven te zoeken. Het moest stoppen. Ze moest iets doen. Anders...

↘

HET IS NIET DUIDELIJK WAT HEN BEZIELT

“*Het is niet duidelijk wat hen bezielt*”, aldus de stem maandagavond op het radionieuws. Jongeren hebben een politie commissariaat te Sint-Gillis aangevallen, staken auto’s in brand, gooiden met stenen en molotovcocktails, goten olie op het wegdek, vernielden politiewagens. “Mogelijks zou het eventueel wie weet misschien te maken kunnen hebben met de dood van een gangster deze ochtend. Hij woonde nabij het Place Bethlehem, en daar zijn vanmiddag de opstootjes begonnen. Toch, we zijn van niets zeker, het blijft een pure gok, niet meer dan dat.”

Het is duidelijk wat hen bezielt, 29 jaar, een kogel van de politie, en toen was het gedaan, zijn leven. Zijn kompaan die van een brug naar beneden sprong vecht voor zijn leven in het ziekenhuis.

Het is niet moeilijk te begrijpen wat je bezielt wanneer je het geld gaat halen waar je het kunt vinden. Ziek van de wachtrijen, de vernederingen, het slavenwerk, ziek van het leven tussen muren van uitzichtloosheid. Zover is alles duidelijk.

Maar wat bezielt hèn, zij die op overvallers schieten als op losgelaten wild? Nultolerantie, een vrijgeleide om te schieten, ze zijn ordehandhavers van de wet. Als je ogen hebt, kan je er niet meer naast kijken: al dat overvallen loopt uit de hand, ontsnapt aan de controle. En de banken en winkeliers zijn het beu om het geld van onder hun neuzen te zien verdwijnen.

Maar wat bezielt hèn die thuis blijven wanneer er iets is dat op springen staat, een maatschappij die vernedert en wil dat we alles aanvaarden als een bedelende hond. Wanneer er iets is dat op springen staat, ons geduld, ons hart, ons hoofd. Wanneer het afbreken van de muren van de uitzichtloosheid ons kan doen herontdekken wat het is om te voelen dat we leven. Het aangaan van het conflict met de maatschappij die ons leegzuigt, afstompt en verstikt, ons kan helpen herontdekken wat ons leven waard is. Ons bezielen met het verlangen te leven, met het hoofd rechtop.

↘

"Excuseert u mij!" De stem van de personeelsverantwoordelijke die tot haar doordrong. "Ik... ik hoop toch ten zeerste, dat ik u fout heb verstaan?!"

"Jij hebt mij goed verstaan en je weet het!" Ze sprong op van haar zetel. "Jullie gaan mij dumpen? Gewoon zo, zoals vuil?"

"Nou, dat gaat nu wel te ver mevrouw. Ik heb toch al proberen uit te leggen dat...uw werkdiscipline gewoon..."

"Werkdiscipline?! Gij! Gij smerige lijkenpikker! Met jouw klote werk! Hou het maar!"

En ze stormde het kantoor uit. De winkel uit. Ontslagen! De deur achter haar toe. WAHHMM! Frisse lucht. Zo fris als ze in een stad kan zijn. Klote, klote, klote. Het was elf uur 's ochtends. De eerste keer sinds maanden, dat ze in de week niet moest werken. ..Hoe verder nu, wat moest ze nu doen, de huur...de kleine zou grote ogen trekken als ze haar voor een keer zelf van school ging afhalen...Aan de buurvrouw was ze nog geld verschuldigd en de koelkast, die was bijna leeg...

Als een storm kwam het over haar heen. Zeker, ze had een hekel aan het werk, maar wat nu, wat nu? Als ze nu eens...haar stappen vertraagden. Ze bleef staan. De gedachten draaiden...maar wacht even! De sleutel, die had ze nog...Ha! Zou ze het wagen? Ze wist dat rond die tijd daar niemand binnen zou zijn. Normaalgezien toch. De bestellingen waren al gecontroleerd, dus het kon nog weken duren voor het opgemerkt wordt. "Moed vriend, moed. Genoeg is gewoon genoeg! Je hebt al te lang gekropen voor een beetje van hun miezerige beloning!" Voor de fijne heren daar boven was het niets, zij zouden het niet eens voelen. Maar daarover ging het voor haar ook niet echt, niet in de eerste plaats. Vandaag ging ze een beetje van haar waardigheid, een beetje respect voor zichzelf terughalen, terugstelen als je wil...

HET LEVEN ZOALS HET IS: OPEL ANTWERPEN

Terwijl de sluiting van Opel Antwerpen nadert, blijven de vakbondsbazen volharden in hun vastbeslotenheid om het kapitaal geen strobreed in de weg te leggen. Hierbij willen we deze gebeurtenis aangrijpen om alle mythes te ontkrachten die stellen dat de vakbonden iets anders zijn dan de hulpagenten van de bazen op de werkvloer. De schaapachtige gelatenheid waarmee de anders zo stoere arbeiders 'hun lot' ondergaan is het resultaat van jaren systematische ontwapening door de vakbonden.

Toen Washington in februari 2009 het 'reddingsplan' bekend maakte om een faillissement van het 'bankroete' General Motors te voorkomen, wist iedereen dat de sluiting van Opel Antwerpen nog slechts een kwestie van tijd was. In ruil voor hun 'bailout', beloofden de GM bazen zo snel mogelijk 47000 jobs te liquideren en de verlieslatende dochterbedrijven te verkopen. Kort hierop figureerden de vakbondsbazen als zwijgzame bodyguards achter president Peeters, die zichzelf in een mediashow heruitvond als 'peetvader van Opel Antwerpen'. Blijkbaar kozen de vakbondsbazen, in plaats van de confrontatie met het GM management aan te gaan, ervoor om te gaan uithuilen en verklikken bij de Vlaamse regering. In de daaropvolgende soapserie beweerden de Vlaamse vakbonden schaamteloos dat de Opel arbeiders productiever waren dan hun Duitse collega's en gezagsgetrouwer dan de Franse arbeiders die op dat moment hun bazen gijzelden. En zo trokken de Vlaamse vakbonden, bazen en politiekers, in naam van de heilige productiviteit, ten strijde tegen het buitenlandse en onethische kapitaal.

In werkelijkheid is de enige echte strijd die de vakbonden voeren, gericht tegen hun minder productieve en opstandige collega's en voor 'eigen fabriek eerst'.

Schouder aan schouder met de bazen en de politiek blijven ze fantaseren over een 'ethisch kapitalisme gebaseerd op de wetten van de winstgevendheid'...

Sindsdien werken de vakbonden, bazen en politiek ijverig samen aan een heuse 'Opel realityshow' ter verheerlijking van het arbeidsethos en als surrogaat voor het in de kiem gesmoorde conflict. Zo waren we in oktober 2009 getuige van een mediagenieke simulatie van 'Europese solidariteit' en strijdbaarheid door middel van een menselijke werknemersketting rondom de fabriek.

In dit zielige spektakel veranderen de geestesdodende jobs aan de lopende band plotseling in gouden voorrechten waarvoor arbeiders elkaar verraden ten voordele van hun uitbuiters. Voor ons is het niets anders dan een melijwekkende soapopera waarin moed en strijdbaarheid worden versleten als 'domheid' terwijl lafheid en berusting verkocht worden als de ultieme 'waardigheid'...

Hoewel we als anarchisten vanzelfsprekend elke vroegtijdige sluiting van een werkkamp toejuichen, betreuren we niettemin de slaafse berusting waarmee duizenden arbeiders meewerken aan hun eigen ondergang. Laten we de georganiseerde verstikking van de conflicten door de rode vuilniszakken nooit meer vergeten en in hun structuren een doelwit ontdekken voor de strijd om bevrijding!

EEN NIEUW TIJDPERK BREEKT AAN

De federale regering heeft aangekondigd dat ze 384.000.000 euro (!) gaat geven aan het Studiecentrum voor Kernenergie in Mol. Met de bouw van een nieuwe onderzoeksreactor (Myrrha) wil België een voorloper worden in de herontdekking van kernenergie.

Maar de eerlijkheid gebiedt ons te zeggen dat Frankrijk het land is dat voorop loopt met de bouw van nieuwe kerncentrales. De elektriciteit die zo opgewekt wordt moet deels voldoen aan de grotere vraag door de vele hogesnelheidstreinen. Maar er is meer dan dat, er is een overschot. En dat is niet toevallig, in Frankrijk zijn ze al langer bezig om hoogspanningslijnen aan te leggen naar Noord-Afrika door Spanje en de Middellandse Zee. Daar moeten ze de nieuwe fabrieken bevoorraden die hun goedkope producten weer exporteren naar Europa met de hulp van goedkope arbeiders en nu dus ook goedkope elektriciteit. Dit voorbeeld toont de perversiteit van de nieuwste fabeltjes die de managers ons aanpraten onder één noemer: het groene kapitalisme.

In de jaren '70 en '80 hebben veel mensen nochtans hard gestreden tegen de bouw van de eerste kerncentrales in de Europese landen. Los van politieke partijen of officiële organisaties (hoewel later sommigen het thema hebben gebruikt om stemmen te winnen om dan éénmaal aan de macht in stilte het nucleaire pad te blijven volgen) werden grote, offensieve betogingen opgezet, bouwwerven bezet en vernield, verantwoordelijken aangevallen. Op verschillende plaatsen werd uiteindelijk de noodtoestand uitgeroepen en hele gebieden (vaak afgelegen dorpen) werden bezet door de ordetroepen (rijkswacht of leger). Door middel van een heuse militarisering en politieke spelletjes slaagden de meeste staten er uiteindelijk in om op de ingeslagen weg van de Vooruitgang verder te gaan en hun kerncentrales neer te poten. Het thema werd daarop vooral nog door de opkomende nieuwe groene partijen in de publieke opinie naar voor geschoven. Met in onder andere België het "succes" dat het gebruik van kerncentrales zogenaamd op termijn stopgezet zou worden. Enkele jaren en een nieuwe regering later wordt dat akkoord alweer terug naar de vuilbak verwezen. En nu wordt er dus terug gesproken over de bouw van nieuwe kerncentrales met kernreactoren van de nieuwe, 4de generatie. De hele propaganda actie van het Nucleair Forum (herinner u nog de grote affiches met de "neutrale" vragen die toch altijd in het voordeel van kernenergie uitdraaiden) diende blijkbaar niet enkel om de bestaande centrales langer open te houden maar was dus ook een voorbereiding voor de bouw van nieuwe exemplaren. Met de exclusieve focus op de grote catastrofe van de klimaatopwarming ("Kernafval dat over honderden jaren nog altijd uiterst giftig is? We mogen al blij zijn als de aarde tegen dan nog bestaat") hebben de groene politici zichzelf monddood gemaakt, sommigen zijn ondertussen zelfs voorstanders geworden. Elke winstgevende business die de reclamejongens kunnen verbinden aan de verlaging van de uitstoot van CO^2 en dus de "strijd tegen klimaatopwarming", kan geen groen blaadje meer in de weg worden gelegd. Een nieuw tijdperk voor de kernenergie breekt aan.

> " Ook wanneer ze op de klippen loopt en onherroepelijk op de dieperik afstevent, moeten de slaven vooral blijven roeien. Want zelfs wanneer het water ook hem aan de lippen staat, is een muiterij het ergste dat een kapitein kan overkomen.

Maar ondertussen geloven wij nog altijd geen zak van de specialisten die ons komen vertellen dat de kerncentrales honderd procent veilig zijn. Net zoals elke andere fabriek waar technologie wordt toegepast, loopt er ook in de kerncentrales vanalles mis. En meestal horen we niks van die "kleine incidenten", soms komt er een waarschuwing naar buiten (zoals in 2008 in Fleurus waar radioactieve ioden in het ventilatiesysteem terecht kwamen). Maar de volksgezondheid in gevaar? Nee hoor nooit... Toch wel. Er zijn lekken, er is radioactieve straling. In de studies kunnen we tussen de specialistentaal de vaststellingen van regelmatige pannes en constante lekken lezen. De Europese Commissie weet dat ook en sponsert het SAGE-project waarin wetenschappers en bureaucraten de ervaring van Tsjernobyl (waar in 1985 een kernreactor ontplofte en de directe regio onherroeplijk ↘

Over een vliegtuigcrash // Op zaterdag tien april stort in Rusland een Pools vliegtuig neer, alle inzittenden zijn dood. Het militaire vliegtuig vervoerde, wat je op z'n minst een merkwaardige vracht kan noemen. De president van Polen, de viceminister van defensie, de voorzitter van de Poolse nationale bank, zowat alle chefs van het leger, de voorzitter van de senaat, leiders van verschillende kerken, en ga zo maar door.

En dan de krantenkoppen. 'De grootste ramp ooit voor Polen', 'Een natie onthoofd', 'Een onvervangbaar verlies en een shock die ook België treft'. Misschien sliep ik nog op het moment van de aardbeving, maar ik heb alleszinds niets gevoeld. Het Poolse machthebbende All-Star Team is ten onder gegaan, en dat op een uit-wedstrijd. Veel slaap ga ik er me eerlijkgezegd niet voor ontzeggen.

Maar van waar die spot? Van waar de kleine ironische bekentenissen van leedvermaak? Betekent het misschien dat de Poolse samenleving er anders zal gaan uitzien, nudat een aanzienlijk deel van de regering tot de geschiedenis behoort? Nee, waarschijnlijk niet. Zal er dan niet meteen een nieuwe regering gevormd worden, die maar al te graag het roer overneemt? Ja, waarschijnlijk wel. Zou het dan betekenen dat er in Polen wat meer over vrijheid kan gesproken worden, nu er een kleine honderd autoritairen de wereld uit zijn? Nee, dat valt ten sterkste te betwijfelen.

Ach... soms moet je gewoon tevreden zijn met wat je hebt.

Een beetje benzine • Een graafmachine en generator worden in brand gestoken op de werf van Jacques Delens op de ULB campus. Daar wordt de 'Solvay Business School' gebouwd. Jacques Delens bouwt mee aan het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel. "*Een beetje benzine voor de business, de rest voor het gesloten centrum.*"

Bank • De ramen en de bankautomaat van een BNP Parisbas/ Fortis-kantoor in Sint-Agatha-Berchem worden kapot geslagen. "In Griekenland en overal, dat het kapitaal crepeert. Solidariteit met de anarchisten die door de Griekse Staat gegijzeld worden.

↘ in een radioactieve woestijn omvormde terwijl er tot in België radioactive regen naar beneden viel) handig gebruiken om zich voor te bereiden op het beheer van de duurzame radioactieve besmetting van Europa.

Met de herontdekking van kernenergie kan de staat de illusie creëren dat ze de klimaatopwarming kan tegenhouden. “Geen paniek, het systeem heeft alles onder controle”, is de boodschap. De staat kan haar eigen rol verstevigen en laten uitschijnen dat ze hoogst noodzakelijk is. Want het zijn haar specialisten en veiligheidstroepen die nodig zijn voor de goede gang van zaken. Wie gaat er anders de complexe technologie beheren, wie gaat er de besmettelijke afvalverwerking controleren, wie gaat er ons behoeden voor terroristische aanvallen die catastrofale gevolgen kunnen hebben? Kernenergie en haar kernafval leggen een hypotheek op elke zucht naar meer vrijheid. Ze verstikt elke gedachte aan een wereld zonder een staat met haar specialisten bureaucratie en haar repressieapparaat. En terwijl er weer meer kerncentrales worden gebouwd, blijft er uiteindelijk geen lapje grond meer over dat niet vervuild is door het winstbejag en het kapitalisme. Al noemt die laatste zich nu groen en duurzaam, meer dan een nieuwe publiciteitsstunt en een nieuw woordspelletje kan ik er niet in zien.

Om ons niet alle zuurstof te laten afnemen, zuurstof die we nodig hebben om te kunnen praten, dromen en strijden voor vrijheid, moeten we ons dringend nieuwe middelen toeëigenen. Middelen die deze machine van de dood kunnen saboteren. Kerncentrales zijn dan misschien heel gecentraliseerd en min of meer goed beveiligd (en misschien ook niet heel geschikt om te saboteren), ze zijn ook slechts een deel in het stralings- en vervuilingsnetwerk. Hoogspanningslijnen, gsm-masten, tanks op wielen, fabrieken, distributiecentrales... anderen hebben ze al met succes platgelegd.

> “ Maar we houden ons niet rustig; voor ons zal er nooit een aanvaardbare graad van vergiftiging zijn.

Donderdagmorgen 25 maart, rond 11u, werd de rust van de supermarkt Carrefour in Schaarbeek even verstoord. Tientallen mensen beslisten om met gevulde zakken naar buiten te gaan, zonder langs het vakje kassa te passeren. Niet langer wachten tot de bazen en de vakbonden beslist hebben over de toekomst van de arbeiders. Nee, maar pakken wat er te pakken valt… de lange rijen aan de kassa negeren. De functie van de winkel herkennen en zien wie er beter van wordt; zij die onze levens controleren, ons gebruiken en dumpen als we niet meer nuttig zijn. Toen de mensen vertrokken, lieten ze enkele muntstukken achter... in chocolade en het onderstaande pamflet:

EEN BEZOEKJE AAN CARREFOUR...

Crisis of geen crisis, we zijn alsmaar met meer om onze boodschappen te doen met grote jaszakken of kleine tassen. Een dagelijkse daad, we aanvaarden om de pasta te betalen maar de chocolade, die, dat kunnen ze wel vergeten. Eerst en vooral omdat we het geld niet hebben en ten tweede omdat we geen zin hebben om te kiezen tussen een luxueuse ontgoocheling of een discount ontgoocheling en onze frustratie eerder dan onze magen te voeden.

Maar vandaag bedienen we ons openlijk, en in groep, om het goede nieuws te verspreiden: als eerste antwoord hebben de werknemers van Carrefour de spontane staking gekozen.

Want hoewel soms, om de hoek van een winkelrek, de werknemer en de dief tegenstanders zijn, worden zowel de ene als de andere misbruikt door Carrefour, of het nu door het kassaticket is of door een arbeidscontract. En ieder zijn manier om meneer Carrefour te schaden, door hem direct in zijn portefeuille te raken.

Nu de vakbonden onderhandelen en de controle over het antwoord overnemen, werpt een vraag zich op.

Is het zijn kassa of zijn winkelrek dat men verdedigt, of de mogelijkheid om niet langer dagen en jaren er te moeten doorbrengen om genoeg te verdienen om te overleven?

Of het nu interims of aangeworven-ontslagen job’ers zijn, of levenslange contracten, wat valt er te verdedigen voor diegenen die slechts kruimels krijgen?

In het beste geval, een mooie premie om enkele maanden te kunnen leven met de handen niet langer geketend aan werk.

Laten we dus niet langer wachten. Laten we de Carrefours opensmijten en vervolgens, waarom ook niet de andere winkels?

Dat iedereen neemt wat hij nodig heeft.

Het volstaat voor ons niet langer om schade te berokkenen aan de bazen; we hebben zo veel te winnen.

In de eerste plaats, de vrijheid.

Aartsbisschop overvallen • Aan het Zuidstation in Brussel wordt de nieuwe rechts-conservatieve aartsbisschop Léonard beroofd van zijn koffer. Binnenkort verhuist Léonard naar een voormalig schoolgebouw in de Rossinistraat in Kuregem, waar hij de helft van de week zal verblijven. De andere helft van de week verblijft hij in het aartsbisschoppelijk paleis op de Wollemarkt in Mechelen.

Wraak • In een café in Florennes hebben drie sans-papiers ruzie met een andere klant. De cafébaas dient klacht in bij de politie die naar het open centrum van Fedasil trekt op zoek naar de sans-papiers. Om half elf ‘s avonds gaan een vijftigtal sans-papiers vanuit het centrum naar het café in kwestie en vernielen het grondig. Ook enkele auto’s en ruiten verderop moeten eraan geloven.

Cipier gebeten • In de gevangenis van Lantin weigert een gevangene terug te keren naar z’n cel. Hij valt een cipier aan, geeft hem enkele klappen en bijt in z’n arm.

Betoging • In Luik vindt een betoging plaats tegen gesloten centra. Aan het gesloten centrum wordt geprobeerd de poort naar beneden te halen.

Opslagplaats • In Farciennes wordt een depot van een halve vierkante kilometer groot in brand gestoken. De opslagplaats stokkeerde in beslag genomen goederen, meubels en kleren. Het is helemaal afgebrand.

Schoolpret • In Laakdal wordt een schoolbus vernield. Twee weken later worden er drie jongeren voor gepakt. + Aan een school op het Kiel worden de sporthal en een serre vernield. + In Houthalen-Helchteren worden de ruiten van een lagere school ingesmeten. + Een school in Sint-Amands wordt beschoten met een loodjesgeweer. + In Ekeren wordt in minder dan twee weken in drie scholen ingebroken. Infrastructuur wordt vernield, materiaal wordt gestolen en soms wordt er ook brand gesticht. De flikken arresteren acht personen tussen de 13 en 15 jaar.

Tegen Tobback en de bak • In Leuven worden de ramen van een Century 21 immobiliënkantoor kapotgemaakt. De slogan “*Tegen Tobback en de bak!*” wordt achtergelaten.

HET BESTE VAN DE WEEK

'Wie in een mooi huis woont en met een Jaguar rondrijdt, moet niet verbaasd zijn overvallen te worden'. Dat kreeg meneer de bankier te horen wanneer hij kwam uithuilen dat hij in één jaar tijd maar liefst drie keer overvallen was, de derde keer moest hij zijn Jaguar afstaan. De rijke stinkerd had van de Staat maar liefst 6000 euro premie gekregen om het herenhuishuis te renoveren aan de rand van een arme arbeiderswijk in Charleroi – zo eentje waar vroeger de fabriekseigenaar woonde – en er minstens tien jaar te blijven wonen. De man kuiste vroegtijds zijn schup af, en nu eist de Staat haar geld terug. De rechter werd voor haar uitspraak door meneer justitieminister De Clerck op de vingers getikt en ook het bedrijf Jaguar kon er niet mee lachen dat haar auto bestempeld werd als gangstermagneet. In een brief naar de rechter: "Teneinde U als Voorzitter van de Rechtbank een beter beeld te geven van dit alles [lofzang van de Jaguar] en in de hoop dat U uw uitspraken in de toekomst beter zou nuanceren, nodigen wij U graag uit op de officiële opening [een Jaguarconcessie in Charleroi] in april. Dit zal U beslist de gelegenheid geven om rechtstreeks in contact te komen met de vele enthousiaste Jaguar-eigenaars en u zich van hun trots en passie te vergewissen. Misschien dat een testrit wel een leuke afsluiter zou zijn..." Slipgevaar door zoveel gladheid.

En wij die dachten dat we straffe toeren moesten uithalen om de overduidelijke link tussen sorteren, integratie en sociale controle duidelijk te maken. Sinds kort heeft de sociale woningmaatschappij De Brusselse Haard een aantal blauwe en gele afvalcontainers van hangsloten voorzien. In woonkazernes waar armen als het ware – gedumpt worden. Bleek dat de bewoners niet getemd konden worden aan het nieuwe sorteerritme, wat een nieuwe aanpak vergde. Voortaan mogen de bewoners gedurende twee uur per dag bij de bevrijde container komen, onder strikt toezicht van een polyvalente sorteercipier die tegelijk dienst doet bij het lokale werkgelegenheidsagentschap. Hij controleert of er juist gesorteerd wordt, en geeft uitleg waar nodig. Tegelijkertijd braken spontane en vakbondsstakingen uit bij het ophalingspersoneel, die de verhoogde werkdruk door het verplichte sorteren niet pikt.

Maanden geleden al gaf Fedasil-bazin en PS-politica Isabelle Küntziger er de brui aan. Ze ging op ziekteverlof, omdat het gedoe rond de opvang van asielzoekers haar teveel was geworden. Onlangs nam ze ook effectief ontslag. Een verlies waar we alleszinds niet van wakker zullen liggen. Sinds maanden dolen asielzoekers rond in de straten van Brussel; eenmaal naar het OCMW gestuurd, andermaal in hotels ondergebracht, of in oude legerkazernes, of zelfs in tentenkampen van het Rode Kruis. Af en toe kraakten ze gebouwen, waar ze dan, met het nodige geweld, werden uitgezet. Onlangs werden de hallen van het Noordstation, waar ettelijke families onderdak zochten, nog ontruimd door de politie en Dienst Vreemdelingenzaken. Je zou van minder kopzorgen krijgen. Maar daar was het Isabelle niet om te doen. Ze had genoeg van het 'opengrenzenbeleid' van de socialisten. Wat een verwarring...

De Staat weet dat repressie alleen niet volstaat. Af en toe moet ze zichzelf op de vingers tikken, om zo de illusie van democratie hoog te houden. Nadat Farid Bamouhammad jarenlang van de ene gevangenis naar de andere werd gesleurd (18 keer in twee jaar om precies te zijn), in isolatie opgesloten, in elkaar geslagen of met handen en voeten geboeid werd – in een poging zijn verzet te kunnen breken – geeft de Staat nu toe dat ze haar boekje te buiten ging. Ze bood Farid zelfs 5000 euro smeergeld aan. Ondertussen zit Farid vast in de gevangenis van Nivelles, waar hij nog steeds in een afzonderlijk regime zit opgesloten (bezoek in aparte kamer achter glas etc) en waar de cipiers, jawel, opnieuw dreigen met stakingen als hij niet snel overgeplaatst wordt. Van bittere ironie gesproken.

Hinderlaag • Rondom het Lemmensplein in Anderlecht worden enkele electriciteitskasten van de straatverlichting vernield. Een buurtbewoner belt de flikken en zij kunnen zes mensen arresteren. Even later belt een buurtbewoner opnieuw wanneer mensen molotov-cocktails aan het maken zijn. De flikken vinden op het Lemmensplein bidons en glazen flessen met benzine, en een bivak. Een beetje verder liggen ook 25 banden klaar. Omstreeks één uur 's nachts merken de flikken dat de straten rondom het plein zijn overgoten met olie en dus spekglad zijn. Wanneer de omgeving doorzocht wordt, worden bidonnen benzine en olie, stenen en houten stokken gevonden.

De Post • In Gilly worden twee wagens van De Post en twee rode Kangoo-bestelwagens in brand gestoken. In de omgeving wordt een man gearresteerd. De bank van de Post beheert de rekeningen van gevangenissen en gesloten centra.

Rellen in Sint-Gillis • Een bewogen dag in Brussel. 's Morgens wordt op de E19 een man uit Sint-Gillis doodgeschoten door een flik die zich 'bedreigd voelde'. Een andere man slaat op de vlucht, springt van een brug en belandt zwaargewond in het ziekenhuis. Een paar uur later wordt in Elsene een juwelierszaak overvallen. Eén van de overvallers wordt beschoten door de juwelier, die op zijn beurt doodgeschoten wordt. De twee overvallers worden uiteindelijk gearresteerd. 's Avonds wordt een juwelier overvallen in Schaarbeek. Wanneer de twee overvallers de winkel uit lopen en willen vluchten met de buit worden ze beschoten door de juwelier, één overvaller dood, de andere zwaargewond. In de namiddag was in Sint-Gillis de spanning al opgelopen. De ramen van het politiekantoor werden kapotgeslagen, ook enkele auto's er rondom gingen eraan en een politiepatrouille werd aangevallen. 's Avonds volgen er hevige rellen in de omgeving van het Bethlehemplein. Er wordt met stenen naar de flikken gesmeten, auto's worden omgekanteld en in brand gestoken. Het hele plein wordt overgoten met olie zodat het spekglad wordt. Twee dagen later vindt een straatveger 20 molotovs.

IN NAAM VAN MEZELF

"*Opgelet niet de rol van de persoon te verwarren met de persoon zelf*," aldus de woordvoerster van het Verbond van Belgische Ondernemingen, zeg maar het grootste clubje kapitalisten in dit land. Dat is haar antwoord op het feit dat er, vooral in Frankrijk maar ook hier, arbeiders en werknemers alsmaar meer gebruik maken van het middel om de bazen tijdelijk te gijzelen om hen tot bepaalde toegevingen te dwingen.

Deze op het eerste zicht banale opmerking, die door niet weinig mensen gedeeld wordt, roept echter heel wat vragen op. Eigenlijk brengt ze ons regelrecht naar de kern van de sociale kwestie, van de reden waarom deze wereld opgedeeld is in mensen die een zwembad en een sauna in hun achtertuin hebben staan en mensen die de elektriciteitsrekeningen op het einde van de maand zelfs niet meer kunnen betalen; in mensen die elke avond smaakvol en gezond voedsel eten en mensen die hun kar volladen met diepgevroren groenten en slachtafval uit de Aldi en de Lidl; in mensen die bevelen en mensen die de bevelen moeten opvolgen.

Het is waar dat er achter deze verdeling bepaalde ideeën schuilgaan die zowel door uitbuiters als door uitgebuiten gehuldigd worden. Dat het normaal is dat de ene veel heeft en de andere minder, dat de ene geroepen is om te commanderen en de andere zich moet schikken naar zijn lot als slaaf. Het is ook waar dat de machtigen hun regime niet enkel met dwang en geweld opleggen, maar dat het evenzeer gegrondvest is op de instemming van de onderdanen. Met andere woorden, het is omdat de armen blijven aanvaarden arm te zijn, dat de rijken hun paleizen verder uitbouwen. En daarom blijven velen, die misschien wel voor een andere wereld zouden willen vechten, gewoon afwachten, berusten – totdat de mensen eindelijk eens wat *slimmer* zouden worden.

En hoewel dit allemaal waar is, is de conclusie dat toch niet. Want het is niet waar dat de uitbuiting alleen maar een mechanisme is; dat rijk en arm abstracte sociale verhoudingen zijn die niemand kan veranderen; dat de autoriteit gewoon in ons allemaal zit. Want de ideeën, de logica, de mechanismes, de verhoudingen of hoe je het ook wil noemen, die aan de grondslag liggen van deze wereld, zouden ijle gedachten blijven mochten ze zich niet *concretiseren* in dingen en mensen. Autoriteit zou slechts een vage gedachte zijn mocht die niet *stollen* in bepaalde structuren, gebouwen, mensen. En je mag nog zo hard roepen als je wil tegen een gebouw, haar muren zullen niet instorten. Je mag nog zoveel je wil proberen inpraten op de machthebbers, ze zullen je zelfs niet verstaan. Je mag er nog zo hard op vertrouwen dat een flik ook een mens is, en toch zal hij je in het cachot smijten.

Daarom is de directe aanval noodzakelijk. Niet alleen met ideeën, maar ook in de praktijk. Niet alleen door nog te durven dromen over een andere wereld, over vrijheid en solidariteit, maar ook door met harde hand toe te slaan tegen de structuren en de mensen die deze dromen verstikken.

Om terug te komen op het clubje kapitalisten… Nee, wij stellen de mens niet gelijk aan de functie die hij uitoefent, aan de rol die hij speelt; een mens is meer dan dat. Het is niet omdat ik deze woorden hier neerschrijf, dat ik plots alleen maar een schrijver ben. Maar dat neemt niet weg dat ik, met al wat ik ben, wel degelijk deze woorden op papier gezet heb. Niet iemand anders, maar *ik*. En een baas die met eenzelfde handtekening het levensonderhoud van honderden mensen in gevaar brengt en zelf miljoenen aan premie opstrijkt, is inderdaad ook een mens (en misschien, ook al kan ik me dat maar moeilijk voorstellen, een aangenaam persoon om eens mee aan de toog te hangen). Maar dat neemt niet weg dat hij, en niet iets of iemand anders, die handtekening gezet heeft. En dus…

Kerk besmeurd • De kerk van de Griekse orthodoxe parochie Sint-Marina in Schaarbeek wordt geherdecoreerd met rode verf. Deze slogan verschijnt: "*De Staat en de kerk doden en sluiten op.*"

Explosief • In de gevangenis van Lantin wordt er in één van de cellen een explosief gevonden. De ontmijningsdienst komt ter plaatse en laat het ontploffen in de velden.

De Lijn • De wachtzaaltjes van De Lijn aan het Zuid in Gent worden tijdelijk gesloten wegens veelvuldige vernielingen en brandstichtingen. De Lijn verleent behalve openbaar vervoer ook haar vriendelijke medewerking aan het deportatiebeleid tegen mensen zonder papieren.

agenda

• Donderdag 22 april om 20u

Acratas; los anarquistas expropriadores del Río de la Plata

Ácratas vertelt het leven van Miguel Arcángel Roscigno, één van de anarchistische onteigenaars die in de jaren '20 en '30 opereerden in de Río de la Plata regio (grensgebied van Argentinië en Uruguay). De documentaire reconstrueert drie beslissende gebeurtenissen in de actie van de onteigenaars.

voorgegaan door: **Het verhaal van een bankovervaller**. (15') Over de Griekse anarchist en bankovervaller Giannis Dimitrakis, de "overvallers in het zwart" en het spektakel tegen anarchisten.

• Donderdag 29 april om 20u

Un prophète

De 19-jarige Malik El Djebena kijkt aan tegen zes jaar opsluiting. Een onhandige poging om geld binnen te smokkelen mislukt, hij heeft geen vrienden of familie in de buitenwereld en weet niet wat hij moet verwachten van zijn leven in de cel.

in lokaal Acrata
Groot Eilandstraat 32
1000 Brussel

colofon

Buiten dienst is een anarchistische krant die ongeveer om de drie weken verschijnt. Deze krant is gratis en komt zowel in het nederlands als het frans uit.
Reacties, vragen en bijdragen: hors.service@hotmail.com.
Als je wil helpen verdelen, stuur dan een mailtje naar bovenstaand adres.
krantbuitendienst.blogspot.com

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com